

เพราะการแข่งกันลงจากคานมันเกินไป
มาแข่งกันว่าใครจะครองความโสด
ได้นานกว่ากันดีกว่า

ขอให้
ความ (โสด) สวย
จงเป็นนิรันดร์

Single
Queen
ปัทมพันธ์ พิณพี เจริญ

“แกคิดดูนะ รอบตัวฉันมีแต่คนโสด
พวกแกโสด น้องๆฉันโสด พวกอีฉันก็โสด ทุกคนเป็นสาวโสด
จนฉันค่อยๆเรียนรู้ที่จะหาความสุขจากสิ่งอื่น
จนบางทีก็ลืมๆเรื่องผู้ชายไป
แบบว่าฉันก็ต้องมีสักครั้งบ้างแหละที่พวกแกคิดว่า
เออ ชีวิตทุกวันนี้มันก็ดีอยู่แล้ว
ฉันไม่รู้สักขาด”

บทนำ

ถ้าหากัน ตามทฤษฎีความคล้ายคลึง (Similarity) ตามหลักจิตวิทยาซึ่งอธิบายการเกิดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ที่ศาสตราจารย์สวมแว่นตา กรอบสี่เหลี่ยมหนาบรยายในวิชาจิตวิทยาพื้นฐานสมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้วละก็ ชมพูนุชไม่คิดว่าเธอและเพื่อนๆ ทั้งสี่คนจะคบหากันมาได้นานถึงสิบเอ็ดปีเต็ม แต่ถ้าพูดถึงทฤษฎีความแตกต่างและการเติมเต็มซึ่งกันและกัน... ก็มีเหตุผลให้เชื่อหมดใจ

ชมพูนุช...หญิงสาวเชื้อสายจีนตาชั้นเดียววัยยี่สิบแปดปีอมยิ้มให้กับภาพถ่ายของเธอและเพื่อนๆ ภาพถ่ายสมัยเรียนซึ่งหนึ่งในเพื่อนสาวส่งมาให้ดูทางแอปพลิเคชันไลน์ หญิงสาวร่างเล็กผมประบ่าในชุดเสื้อเชิ้ตพอดิตัวสีขาวรัดเรียบกริบและกระโปรงทรงสอบสีเทาเข้มที่ไม่เข้ากับใบหน้าอ่อนใสเท่าไร ลูกขึ้นเมื่อได้ยินเสียงประกาศแลนดิงของสายการบินระหว่างประเทศ เที่ยวบินที่กลับมาจากประเทศเกาหลีใต้

เธอดูตกาแฟมอคค่าเย็นอีกอีกหนึ่ง ก่อนคว้ากระเป๋าถือใบเล็กและกระเป๋าหิ้วใบโตอีกใบออกจากร้านกาแฟมายังจุดรอรับผู้โดยสาร

ไม่นานนักก็เห็นเป้าหมายโบกมือไหวๆ หลังรถเข็นกระเป๋าที่เผลอออกนอกทางนิดๆ เพราะเจ้าตัวเข็นด้วยแรงจากมือข้างเดียว

เวียงลดากลับมาถึงแล้ว...

“ไฉ่ ดูลดขึ้นแบบนี้ แกคงพินมากละสิ” ชมพูนุชวางกระเป๋าหิ้วสัมภาระใบโตบนรถเข็นอีกใบ แล้วช่วยออกแรงผลักรถเข็นกระเป๋าไปยังจุดนั่งพักใกล้ๆ

“สุดท้ายเลยละ อีตาผู้ชายที่นั่งข้างฉันตอนขากลับมาะ ทั้งหลับทั้งกรน ตั้งแต่เครื่องขึ้นยันลง ไม่ห่อแล้วยังอุบ่าท้วมมาก”

ชมพูนุชหัวเราะจนตาหยิกกับท่ากลกตาของสาวตากลมผมบ๊อบสั้น เทรนด์เด็กสาวเซอร์ๆ เบี้ยวๆ สไตร์ ‘เกาลีเกาลี’ ที่เจ้าตัวมักเน้นย้ำอยู่เสมอ ขี้นแบบนี้แหละ เวียงลดาตัวจริง...

“ฉันหมายถึงน้องอีธาน หลิว สุดหล่อของแกต่างหากละ”

อีธาน หลิว คือเด็กหนุ่มสัญชาติจีนวัยยี่สิบสองปี หนึ่งในสมาชิกบอยแบนด์วงซันเวย์จากค่ายยักษ์ใหญ่ของประเทศเกาหลีใต้ สุดยอดด้นุ่มน้อยในดวงใจของเวียงลดา ป้าบุญท้อมที่ลงทุนบินเดี่ยวยาวไปดูคอนเสิร์ตไกลถึงประเทศเกาหลีใต้ ทั้งๆ ที่อีกสองสามเดือนข้างหน้าวงซันเวย์ก็จะมาทัวร์คอนเสิร์ตที่ประเทศไทยอยู่แล้ว

“หล่ออะ หล่อมาก อ้าย-ย-ย...จมูกน้องโด่งมาก สูงหล่อ ผิวแทน กายละเอียดของฉันทุ่มๆ เข้าสิงน้องแล้วอะแก พุดเลย วินาทีที่ได้สบตานะ ฉันที่ตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก”

เข้าสู่โหมดเพื่อไปเรียบร้อยแล้ว...

เวียงลดายิ้มตาลอย ใช้ปลายนิ้วชี้ม้วนปลายผมหยักศกเคลือบเงาที่ล้อมสีน้ำตาลประกายบลอนด์มาอย่างดีของตัวเอง ด้วยความที่เป็นคนผิวขาว มีลักยิ้ม บุ่มสองข้างแก้ม ประกอบกับการแต่งตัวด้วยเสื้อยืดดอกกลมคลุมทับด้วยเสื้อไหมพรมตัวบางสีฟ้าหม่นๆ กางเกงยีนขาดเข่าตัวหลวม และรองเท้าผ้าใบสีหวาน ยิ่งเน้นให้เวียงลดาดูเป็นสาวรุ่นมหาวิทยาลัยอย่างไม่น่าจะเป็น

เวียงลดาเมื่ออายุมากที่สุดในกลุ่ม แต่ก็พกพาความพยายามสูงสุดในการคงสภาพวัยรุ่นของตัวเองเช่นกัน เพื่อนสาวที่มีอาชีพเป็นนักเขียนอิสระและหาเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายการ ‘ตั้ง’ ผู้ชายแบบสุดเหวี่ยงคนนี้ คือสิ่งมีชีวิตประหลาดที่ชมพูนุชหลงความเห็นในใจว่าเป็นมนุษย์น่าอัศจรรย์ คนที่เอ้อและบ้าได้ตลอดเวลาที่น่าอัศจรรย์สุดๆ ไปเลย...

“นี่สองสาว สารถึมารับแล้วจ๊ะ”

เสียงเรียกของบุคคลที่สามดึงเวียงลดาออกจากภาพฝันได้ฉับพลัน

อันที่จริงแล้วก็ไม่แน่ใจนักว่าเป็นเพราะถูกชมพูนุชตีเข้าที่ต้นแขนรีเปลา่

“ไอ้ริมาแล้ว”

เวฟุรียิ้มมุมปากให้เพื่อนทั้งสอง อ้าแขนรับกอดหนักๆ จากเวียงลดา

“เป๊ยะเวอร์อะ”

มาแล้ว คำทักคำแรกตามแบบฉบับ...ถ้าเวียงลดาคือต้นแบบของการคงสภาพวัยรุ่นกะโปโล เวฟุรีก็ตรงกันข้ามกันทุกอย่าง หญิงสาวมีดวงตาสวยเฉี่ยวรูปหน้าเรียว โหนกแก้มสูง และริมฝีปากอิมเต็มตามแบบฉบับสาวเช็กซ์ที่ทุกประการ เจ้าของเครื่องหน้าทั้งหมดนี้คือสาวทรงโตคัพซี ที่มีเอวคอดเล็กกับบั้นท้ายดินระเบิด และความสูงหนึ่งร้อยหกสิบหกเซนติเมตรบนรองเท้าส้นสูงสี่นิ้วครึ่ง...

“เมื่อไรแกจะเลิกใส่รองเท้าผ้าใบแบบนี้สักทียะไอ้เวียง” ไม่เจอหน้ากันมาร่วมหนึ่งปี แต่เวียงลดา ก็ไม่ได้ปรับปรุงตัวไปในแบบที่เวฟุรีเห็นสมควรแม้แต่น้อย

“ก็เมื่อแกเลิกเขียนคิ้วนั้นแหละ” คนร่างเล็กกว่ายักคิ้ว คำตอบของเวียงลดา หมายความว่าไม่มีทาง เพราะสำหรับเวฟุรีแล้ว คิ้วคือมงกุฎของใบหน้า ถ้าไม่ให้เขียนคิ้วละก็ ขอกลิ้นใจตายดีกว่า

“ไปเถอะทั้งสองคน ฉันทอยากกลับไปนอนเต็มทีละ” ชมพูนุชเร่งหลังจากที่ปล่อยเวลาให้สองคู่ชู้ตักทายกันพอหอมปากหอมคอ ทั้งสามคนจึงขณสัมพันธ์ออกมาแข่งรถแก๊งส์บรอนซ์เงินของเวฟุรีที่ลานจอด

“ที่รักจะไปเจอกันที่คอนโดรีเลยใช้ไหม” เวียงลดาถามไปยกกระเป๋าดูเดินทางขึ้นท้ายรถไปด้วย

“อืม สุดมันจะแวะกลับไปเอาของที่บ้านก่อนนะ” ชมพูนุชตอบพลางดูนาฬิกา “น่าจะกำลังกลับแล้วมั้ง”

‘สุด’ หรือ ‘สุดที่รัก’ หรือที่เวียงลดาเรียกติดปากว่า ‘ที่รัก’ เพื่อนสาวคนสุดท้ายในกลุ่มไม่สะดวกมาเจอกันตามนัดเย็นวันนี้ เนื่องจากต้องตามเจ้านายไปดูโครงการก่อสร้างคอนโดมิเนียมเฟสใหม่ของบริษัทที่จังหวัดชลบุรีทั้งวัน แต่สุดที่รักรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะในโปรแกรมแซดกลุ่มว่าจะรีบกลับมาให้ทันปาร์ตี้ชูดนอนในตอนค่ำ

ปาร์ตี้คืนสู่เหย้าครั้งแรกในรอบปี...

เนื่องจากเวียงลดาไม่ใช่คนกรุงเทพฯอย่างเพื่อนๆ ดังนั้นตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย สาวขอนแก่นโดยกำเนิดจึงมีโอกาสดำเนินปะเพื่อนสาวแค้นานๆ ครั้งเวลาเข้ากรุงเทพฯมาทำธุระบ้าง หรือนัดกันเที่ยวบ้างตามแต่โอกาส หนนี้ ก็เช่นกัน หญิงสาวจองตัวเครื่องบินกลับบ้านที่ขอนแก่นในวันพรุ่งนี้ เพื่ออยู่สังสรรค์ในคืนนี้ก่อน

เวียงลดาจับจองเบาะหลังโดยอ้างว่าเมื่อย อยากยืดแข้งยืดขาหลังจากนั่งทรมาณบนเครื่องบินชั้นประหยัดข้างๆ ผู้ชายนอนกรนมาตลอดห้าชั่วโมงเต็ม ในขณะที่เวฟรี่ขับรถ เวียงลดาเอนหลังพักสายตาดูเพลงสากลที่เจ้าของรถเปิดกล่อม ชมพูนุชเป็นคนเดียวที่หยิบโทรศัพท์สมาร์ทโฟนขึ้นมาทำงานไปด้วย เช็กตารางนัดหมาย และตอบแชตสำคัญ

“เวลาของแกนี่เป็นของตานั่นจริงๆ”

“อืม” ชมพูนุชขม้มน้อยๆ ให้กับคำพูดหยอกล้อของเวฟรี่ “ค่าจ้างดี ฉันเลยไม่บ่นนะ”

“บ่นให้ฟังบ้างก็ได้นะ ฉันอยากรู้”

น้ำเสียงสงสัยใคร่รู้ดังลอยมาจากเบาะหลัง

“อยากรู้อะไรล่ะ”

“ก็...อย่างเช่น ทำไมวันนี้เขาปล่อยแกมารับฉันกลางวันแสดๆ ได้ล่ะ”

ชมพูนุชมารอรับที่สนามบินตั้งแต่สี่โมงเย็นได้อย่างไร มันน่าทึ่งจริงๆ นั่นแหละ

“ก็แกนัดล่วงหน้า ฉันก็บอกเขาไว้แล้วตั้งแต่เนิ่นๆ ทำไมจะมาไม่ได้ล่ะ”

“ก็นี่กว่าบ่อนข้าว ชงนม ตบตูดนอนกลางวันแล้วเลยมาได้เสียอีก”

เวียงลดาหัวเราะพริตทันทีที่เวฟรี่พูดจบ เป็นการจิกกัดต่างๆ ซึ่งมักเกิดขึ้นบ่อยๆ และไม่มีใครเก็บมาเป็นอารมณ์ แค่คำพูดชวนหัวตามประสาสาวๆ

“มาสต์ดูเหมือนลูกฉันขนาดนั้นเลยหรือไง” ชมพูนุชเองก็เข้าไปด้วย

“ไม่ใช่ก็คล้ายๆ แล้วละ แกทำให้ฉันลืมไปเลยว่าตานั่นเป็นพระเอกดัง”
เวฟรี่ตอบพร้อมยกไหล่ลนิดๆ

ชมพูนุชเป็นผู้จัดการส่วนตัวของพระเอกระดับซูเปอร์สตาร์แถวหน้า

ของเมืองไทย ซึ่งบอกได้เลยว่า การได้ใกล้ชิดหนุ่มหล่อจากประสบการณ์ตรงนั้น ไม่ได้ก่อให้เกิดความสุขอย่างที่แฟนคลับวาดฝัน กลับตรงข้ามกันทุกอย่าง ชมพูนุชแทบจะต้องถวายเป็นเวลาส่วนตัวทั้งหมดให้เขาเพื่อแลกกับคำตอบแสนสูงลิ่ว เรื่องราวเหล่านี้ได้รับการถ่ายทอดสู่แก๊งเพื่อนสาวมาเป็นเวลาสามปีเต็ม จนทั้งสุดที่รัก เวฟรี่ และเวียงลดาพากัน ‘หลงรูป’ พระเอกซูเปอร์สตาร์ไม่ลง

แต่คนสุดท้ายอาจจะยังหลงลงอยู่นิด ๆ ตามประสาหญิงสาวผู้มีศรัทธาในผู้ชายหล่อ...

เวฟรี่ดับเครื่องยนต์หลังพารถเก๋งคู่ใจเข้าช่องจอดรถประจำที่ใต้ตึกคอนโด-มิเนียมใจกลางเมือง มาถึงที่หมายโดยใช้เวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง ถือว่าไม่เลวเลยสำหรับช่วงรถติดยามเย็นแบบนี้

เมื่อถึงห้อง ชมพูนุชก็ทิ้งตัวลงบนโซฟาอนตัวยาวทันที ส่วนเวียงลดา... แคंपรมปุ่พื้นที่หูแล้ว

“เพ็ลียสุด”

“ง่วงสุด”

เวฟรี่ส่ายหน้าเมื่อมองไปยังเพื่อนทั้งสอง

“ฉันแนะนำให้เกิดมีถือนะนุช ป้องกันไม่ให้พ่อแกโทร.ตาม”

เดี๋ยวก็ลูก เดี่ยวก็พ่อ เขาชื่อมาร์ล-จอมเดช คชากูร เป็นเจ้านายต่างหาก...

“ปิดแน่ ค่ะฉันจะปิดเครื่องหลังสี่ทุ่ม”

“ฉันขอจับนะ ที่รักมาแล้วค่อยปลุก ของฝากอยู่ในกระเป๋า ค่ะเอาได้เลย” หลังจากนั้นเวียงลดาก็ปิดสวิทช์ตัวเองไปเลยจริงๆ บนพื้นพรม โดยมีแค่หมอนอิงรองศีรษะ

ชมพูนุชและเวฟรี่ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงต่อจากนั้นลงไปหาซื้อของสด ขนม และเครื่องดื่มสำหรับปาร์ตี้มื้อค่ำที่ซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้ๆ เมื่อกลับขึ้นมาก็พบว่าแขกคนสุดท้ายของงานมาถึงแล้ว

กิริยานั่งไขว่ห้างและเปิดนิตยสารอ่านไปเพลินๆ ของสุดที่รักเป็นภาพที่เหล่าเพื่อนๆ ค่ะเคยเป็นอย่างดี เวียงลดาเคยให้คำจำกัดความท่าทางของเพื่อนคนนี้ว่า ‘มาดคุณนาย’ แต่ถ้าจะพูดว่าแค่บุคลิกภาพท่าทางต่างๆ ก็ดูจะยังไม่

ครอบครัวทั้งหมด ต้องเอานิสัยไม่ปลื้มความลำบาก เกลียดความชกมกเป็นชีวิตจิตใจ และช่างเลือกอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ของหญิงสาวมารวมกันด้วย จึงจะบอกได้ว่า นั่นแหละ คุณนายสุดที่รักตัวจริง

เจ้าของร่างเพรียวระหงเงยหน้าจากนิตยสาร ส่งยิ้มหวานทักทาย

“ถ้ามีรอยเลือดเปื้อนอยู่สักนิด ฉันจะคิดว่านี่ศพ” สุดที่รักวาดมือไปยังเวียงลดาที่ยังคงหลับสนิทยู่บนพื้นห้อง

“ทำไมไม่ปลุกล่ะ” ชมพูนุชถามกลับขณะวางถุงของพะรุงพะรังบนโต๊ะรับประทานอาหารหน้าเคาน์เตอร์ทำครัว

“เมื่อก่อนเนิ่นเวียงมันแทบจะจับหัวใครก็ตามที่บังอาจปลุกเวลามันหลับนะ” สุดที่รักชี้แจงถึงนิสัยส่วนตัวของเวียงลดา ซึ่งได้ตั้งข้อห้ามกับเพื่อนๆ ไม่กี่ข้อหนึ่งในนั้นคือห้ามปลุกเจ้าหล่อนเด็ดขาด ถ้าไม่มีธุระสำคัญหรือภัยพิบัติร้ายแรง

“เจ้าตัวเขาสั่งไว้เอง ที่รักมาถึงแล้วให้ปลุกฉัน” ท้ายประโยคเวฟริเลียนเสียงให้ฟัง

สุดที่รักหัวเราะแล้วเอามือตบปากคนที่หลับเป็นตายให้ฟื้นขึ้นมา

“มาแล้วเธอ” คนเพิ่งตื่นงัวเงียยันตัวขึ้น

“อืม ไปล้างหน้าล้างตาไป จะได้ออกมาช่วยกันเข้าครัว”

เวียงลดาพยักหน้ารับเบลอๆ ก่อนแยกตัวไปจัดการธุระของตัวเอง

“ว้าว กุ้ง” สุดที่รักห่อปากอย่างขบขันเมื่อเห็นของโปรด กุ้งสดๆ ตัวเบ้อเริ่มในแพ็คโฟมที่ชมพูนุชกำลังจะนำออกมาล้าง

“นอกจากสุกี้แล้ว คินนี่จะทำกุ้งอบวุ้นเส้นด้วย”

“อะไร ไปถึงตั้งชลบุรี ไม่ได้กินอาหารทะเลมาหรอกเธอ” เวฟริหมุนตัวกลับมาจากอ่างล้างจานพร้อมตะกร้าผักสด

“กินนะก็กิน แต่ไม่ค่อยอร่อย” สุดที่รักนั่งลงบนเก้าอี้ คว่ำก้นผัดนึ่งจากตะกร้าผักมาช่วยเด็ด

ชมพูนุชเลิกคิ้วขึ้น

“ก็บอสนะสิ พาทีมวิศวกรคุมไซต์งานมาร่วมโต๊ะมื้อกลางวันด้วย รับประทานอาหารด้วยกันเลยนะ ฉันจะไม่มีปัญหาเลยถ้าพวกนั้นไม่ได้เป็นอนุแบบสุดๆ ต่อให้

ล้างหน้าล้างมือแล้วก็เหอะ” คุณนายรักสะอาดทำหน้าที่อย่างน่าชื่น

“ลองมาแบบนี้ วิศวกรพวกนั้นต้องมีใครชี้เล็บดำด้วยแหง”

“อื” ทั้งชมพูนุชและสุดที่รักพร้อมใจกันทำเสียงขยะเขยงเมื่อได้ยินเวฟุรีพูดเช่นนั้น

สาวสวยเจ้าของรูปร่างเซ็กซี่หัวเราะชอบใจ

“แกทำงานอยู่บริษัทพร็อพเพอร์ตี้ี่นะสุด ถึงจะเป็นเลขานุการของบอสใหญ่ก็เหอะ แต่ก็ต้องข้องแะกับพวกผู้ชายขาลุยพวกนี้อยู่ทั้งปีทั้งชาติ ทำไมยังไม่ชิน”

“บอสฉันก็เป็นอดีตวิศวกร ยังสะอาดสะอาดอ่าน ไม่เห็นชกมก”

“พูดเองแท้ ๆ ว่าอดีต ทุกวันนี้บอสแกแก่แล้ว เขาเป็นผู้บริหาร ไม่ได้ไปคลุกดินเสียเมื่อไร”

ชมพูนุชพยักหน้าเห็นด้วย

“ระวังเหอะ เกลียดอะไรได้อย่างนั้น”

“หนูไม่ต้องมาแข่ง!”

เสียงหัวเราะของเวียงลดาดังคลอกกับอีกสองสาวมาจากทางด้านหลัง สุดที่รักสายหน้าตัวสั้น แะคิดภาพก็หลอนไปถึงกระดูก แต่จะว่าไปเธอก็ขำ และหลุดขาออกมาในตอนท้ายเมื่อเวียงลดาเดินเข้ามาขอแปะมือกับชมพูนุช

“เล่นตามกติกาสุด ๆ” ให้คำชมด้วยเลยอ้า

“พวกแกอะ นิสัย!”

กติกาในเงื่อนไขที่ชมพูนุชหาช่องแหย่อย่างตรงจุดเมื่อสบโอกาส เงื่อนไขข้อสี่ที่ว่าด้วย ‘ผู้ร่วมทำสัญญาสามารถใช้กลอุบายเพื่อลวงให้ผู้ร่วมทำสัญญาอื่นเปลี่ยงปล้า โดยมีข้อแม้ว่าห้ามบังคับจิตใจซึ่งกันและกัน...’

ส่วนใหญ่แล้วแะคำพูดุแหย่นี้แะละ ที่ต่างคนต่างคาดหวังว่ามันจะส่งผลถึงความห่วนไหวในจิตใจของอีกฝ่ายได้ไม่มากก็น้อย

พวกเธอทั้งสี่หยอกล้อกันและช่วยกันเตรียมอาหารสำหรับมือค้ำไปด้วยอย่างสนุกสนาน กระทั่งออกมานั่งล้อมวงรอบหม้อสุกี้ที่เดือดปุด ๆ ในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา ความสนุกสนานจากการได้กลับมารวมตัวกันหลังจากไม่ได้พบกันนานของแก๊งเพื่อนสาวก็ยังคงไม่จางไป พวกเธอรับประทานอาหารค้ำไป

ก็พูดคุยแยแสหยักรันไปด้วย บรรยากาศในห้องพักของเวฟุรีจึงปกคลุมด้วยเสียงหัวเราะเฮฮาตลอดมื่อค่ำ ชวนให้นึกถึงวันเก่า ๆ สมัยที่พวกเธอยังเป็นนักศึกษาและได้พบหน้ากันแทบทุกวัน

บรรยากาศเก่า ๆ ของเพื่อนรัก ที่แม้จะผ่านมาหลายปีก็ยังคงอบอุ่นแน่นแฟ้นอย่างวันวาน...

หนังสือสัญญาบังคับสถานะ

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕xx เวลา ๑๑.๓๓ นาฬิกา โดยมีผู้ร่วมทำสัญญาดังนี้

นางสาวเวียงลดา จุฑามาส ราศีพิจิก หมู่เลือดโอ

นางสาวเวฟุรี เกียรติวงษ์ ราศีเมษ หมู่เลือดโอ

นางสาวสุดที่รัก พรสุขสวัสดิ์ ราศีเมถุน หมู่เลือดเอ

นางสาวชมพูนุช ทรัพย์สิริโชค ราศีกันย์ หมู่เลือดโอ

สัญญาฉบับนี้มีใจความว่า

หากผู้ใดผู้หนึ่งได้แต่งงานมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา ไม่ว่าจะในทางพฤตินัยหรือนิตินัย ร่วมกับบุคคลต่างประเทศหรือบุคคลเพศเดียวกัน เป็นลำดับแรก ถือว่าผู้นั้นต้องออกค่าใช้จ่ายเป็นก้ำกัลดแต่ผู้ร่วมทำสัญญาในสัญญานี้อีกสามท่าน ในการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยเป็นเวลา ๓ วัน ๒ คืน ทั้งนี้ค่าใช้จ่ายดังกล่าวประกอบด้วยค่าอาหารและที่พัก ค่าใช้จ่ายซื้อของที่พึงประสงค์โดยไม่มีข้อแม้ใดๆทั้งสิ้น

สัญญาฉบับนี้มีผลบังคับ ๑๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ระบุในสัญญา จนถึงวันที่ ๒๔ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕xx หากหมดอายุสัญญาตามวันเวลาดังที่กล่าวมาข้างต้น โดยผู้ร่วมทำสัญญายังไม่มีผู้ใดสละโสด ให้ถือว่าสัญญาฉบับนี้เป็นโมฆะ

โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

๑. ห้ามกล่าวเท็จต่อผู้ร่วมทำสัญญาเด็ดขาด
 ๒. ผู้ร่วมทำสัญญาต้องติดต่อกันอยู่เป็นนิจ หากเปลี่ยนแปลงหมายเลขโทรศัพท์ ย้ายที่อยู่ หรือเดินทางออกนอกประเทศ ต้องแจ้งให้ผู้ร่วมทำสัญญาทราบโดยทั่วกัน
 ๓. หากเกิดข้อพิพาทระหว่างผู้ร่วมทำสัญญา สัญญาฉบับนี้ยังมีผลบังคับใช้ต่อไปจนกว่าสิ้นสุดอายุสัญญา
 ๔. ผู้ร่วมทำสัญญาสามารถใช้กลอุบายเพื่อลวงให้ผู้ร่วมทำสัญญาอื่นเพลี่ยงพล้ำ โดยมีข้อแม้ว่าห้ามบังคับจิตใจซึ่งกันและกัน
 ๕. การมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาในทางพฤตินัยหรือนิตินัยก็ตาม ต้องเกิดขึ้นด้วยความสมัครใจ กรณีพลาตพลั่ง หรือการแต่งงานด้วยการคลุมถุงชนจะถือเป็นข้อยกเว้น
 ๖. หากผู้ร่วมทำสัญญาใดมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับบุคคลซึ่งไม่ใช่คู่รัก ไม่มีข้อผูกพันทางจิตใจ ไม่ใช่ผู้ที่วางแผนจะร่วมชีวิตด้วย ถือเป็นข้อยกเว้น
 ๗. ผู้ร่วมทำสัญญาจะถอนตัวหรือยกเลิกสัญญานี้ไม่ได้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถทำตามสัญญาได้ จะพิจารณาเป็นกรณีไป โดยมติดีต้องเป็นเอกฉันท์จากผู้ร่วมทำสัญญา
- ...ลงชื่อ...

เวียงลดาอ่านรายละเอียดในเอกสารสัญญาให้ทุกคนฟังด้วยเสียงดังฟังชัด อ่านไปก็อดไม่ได้ที่จะหยุดขำเป็นพักๆ

“นี่ฉันเคยเชื่อมั่นไปจริงๆ เหนอ” สุดที่รักย้ายหมอนหนุนมากอดไว้บนตัก ทำสีหน้าเขย่งไปด้วย

“เอาจริงๆ นะ ฉันคิดอะไรอยู่ตอนที่เซ็นชื่อตัวเองลงไป” เวฬุรีพูดบ้าง

ทั้งสองสาวนั่งเก้าเขนอยู่บนเตียงนอน หันหน้าหาเวียงลดาและชมพูนุชที่ปูพูกนอนบนพื้นข้างเตียง ไกลล่องเข้าสู่วันใหม่ในอีกไม่กี่นาที แต่ทั้งสองคนยังมีเรื่องให้พูดกันไม่จบไม่สิ้น ทั้งที่อาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนมาได้ราวสามชั่วโมงแล้ว กลับไม่มีใครยอมนอนง่ายๆ

“ได้ข่าวว่าเธอเป็นคนพิมพ์ทั้งหมดนั้นไม่ใช่หรือจ๊ะเวฟุรี ฉันจำได้นะ” ชมพูนุชหยิบความจริงมาล้อ

สัญญาประหลาดที่ทั้งเวียงลดา เวฟุรี สุดที่รัก และชมพูนุชพร้อมใจกันลงนามเป็นลายลักษณ์อักษรนี้ทำขึ้นสมัยพวกเธอเรียนมหาวิทยาลัย หลังการสอบกลางภาค ภาคเรียนที่หนึ่งของชั้นปีที่สอง

หลังสัปดาห์แห่งการสอบอันแสนเคร่งเครียด พวกเธอทั้งสี่มักจะมานั่งจับกลุ่มที่ลานม้าหินอ่อนใต้อาคารเรียนเพื่อพูดคุยเรื่องไร้สาระคลายเครียดกัน เวียงลดาจำได้ว่า ตอนนั้นชมพูนุชเล่าถึงนิยายเรื่องหนึ่งที่ยืมมาจากห้องสมุดระหว่างรอเธอ เวฟุรี และสุดที่รักออกจากห้องสอบ นิยายรักร่วมสมัยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพื่อนสาวที่แข่งขันกันว่าใครจะได้เข้าพิธีวิวาห์ก่อน

‘จะเป็นยังไงนะถ้าอะไรๆมันตรงกันข้าม’ เวียงลดาเปรยขึ้น

‘อะไร’ สุดที่รักสังเกตเห็นแววตาคำครุ่นคิดคุณั้น เวียงลดาขอบคิดฟุ้งฝันเรื่องเพื่อลเก้...ถนัดนัก

‘ก็อย่างเช่น ทำไมต้องแต่งก่อนชนะ สมมุตินะ ถ้าแต่งสุดท้ายชนะ หรือใครมีแฟนก่อนแพ้อะไรแบบนี้ แบบว่าผู้หญิงเราก็ต้องหวนความโสดกันบ้างซี...’

‘พูดแบบนี้เพราะพวกเราไม่มีแฟนกันรีเปลา่’ เวฟุรีเย้าขึ้นๆ

‘ทำไมต้องเปรียบเทียบกับพวกเราด้วยเล่า’ คนโดนแห่ทำเสียงไม่พอใจ

‘ไอ้หนุ่มมีแฟนนะ พวกแกอย่าลืม’ สุดที่รักเตือน

‘อะไรก็ไม่แน่หรอก’ ชมพูนุชจึงออกตัว

‘งั้นเรามาลองพนันกันดูใหม่’

สุดที่รักหัวเราะ เนื่องจากเวียงลดาทำสายตาชุกชนเข้าให้แล้ว

‘พนันแบบไหนล่ะ’ เธอถาม

‘ก็ใครจะแต่งงานคนแรกไป ใครแต่งคนแรกแพ้ แล้วคนแพ้ก็ต้องมี

บทลงโทษ

‘ลงโทษยังไง’ ชมพูนุชสนใจขึ้นมาด้วย

‘ไม่รู้สิ เป็นเจ้ามือออกค่าเที่ยวมั้ง’

‘ก็น่าสนุกนะ แต่ถ้าต้องรอจนกว่าจะมีใครแต่งงานเนีย เกิดเราขึ้นคานกันทุกคนล่ะ’ เวฟรี่หัวง

‘อะไรเนีย พูดเป็นกลางจริงๆเลย’ เวียงลดาवादมือใส่อากาศเพื่อบอกว่า เวฟรี่พูดจาไม่น่าฟัง ‘เรากำหนดเวลาก็ได้ แบบอีกสักสิบปีข้างหน้าถ้าไม่มีใครแพ้ก็ช่วยๆกันออกตังค์นี้แหละ แต่ต้องเที่ยวแบบเร็ดๆนะ’

‘แค่สิบปีเองเหอ เวลามันสั้นไปไหมสำหรับการเจอคนที่ใช่’ ทว่าคนช่างหัวงก็ยังหัวงต่อ

‘มันสั้นไปตรงไหนไม่ทราบ สิบปีข้างหน้าฉันก็สามสิบปีแล้วนะยะ เห็นใจคนที่แก่สุดอย่างฉันบ้าง’

คราวนี้ชมพูนุชขำจนไหลล้นที่ได้เห็นคนแก่ของขึ้น

‘จ้ะสิบสอง’ เธอเสนอ

‘ไม่เอา’

‘เอาน่าเวียง สิบสองเอง แกสามสิบสองกำลังอยู่ในวัยสร้างครอบครัว...’

แล้วข้อสรุปก็มาจบลงตรงที่เวฟรี่เอาจริงเอาจังกับการทำพนันครั้งนั้นมาก เสียจนกลับมานั่งร่างสัญญาอยู่ตรงหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นชั่วโมงๆ แล้วนำมาให้เพื่อนๆ ทั้งสามรวมถึงตัวเองลงนามในเช้าวันถัดมา

“สัญญานี้่อีกสองปีก็ครบกำหนดแล้วสินะ” ชมพูนุชถาม

“อาฮะ ตอนนี้นั้นสามสิบ รียี่สิบเก้า พวกแกสองคนยี่สิบแปดแล้วนี่” เวียงลดาารู้สึกเชิงทุกที่ที่ต้องกล่าวถึงอายุตัวเอง เธอเป็นพี่ใหญ่สุดในกลุ่ม เนื่องจากสมัยสอบเข้ามหาวิทยาลัย เวียงลดาไม่รู้ว่าจะตัวเองชอบอะไร อยากเรียนอะไร โตไปอยากเป็นอะไรกันแน่ จึงเสียเวลาไปหนึ่งปีเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ ยิงดีที่สุดสุดท้ายสำนึกได้ว่าเรียนภาษาไปไม่ตาย จึงได้มาเจอเพื่อนๆ กลุ่มนี้ เวฟรี่เข้าเรียนตามเกณฑ์ ส่วนชมพูนุชกับสุดที่รักเข้าเรียนก่อนเกณฑ์ทั้งคู่

“ใช่ และพวกเราทุกคนก็ยังไม่ได้อ่าน” สุดที่รักตอบ

“ฉันรู้ทันนะ พวกแกกลัวแพ้” เวฬุรีดักทาง

“อ้าว หรือแกไม่กลัว” เวียงลดาถามบ้าง

เวฬุรียกไหล่

“ผู้ชายพวกนั้นไม่มีใครสนใจตัวตนฉันมากกว่าหน้าอกฉันเลย” ตอบให้รู้
กันไปเลย ว่า รักแท้ก็จะมองหาอยู่ข้างนั้นแหละ แต่การที่ยังโสดมันเป็นเรื่อง
ที่ช่วยไม่ได้ เวฬุรีมีสถิติการคบแล้วเลิกถี่ยิ่งกว่าใคร ด้วยรูปร่างหน้าตาที่ดึงดูด
ผู้ชายเข้าหา แต่อย่าได้ถามหาคำว่ารัก ในเมื่อผู้ชายพวกนั้นหวังพิน แล้วผู้หญิง
ฉลาดอย่างเธอหรือจะยอมถูกพิน เธอจึงสลัดผู้ชายพวกนั้นทิ้งไปก่อนทุกราย

ชมพูนุชถึงกับปิดปากหัวเราะ

“เอาจริงๆ นะ ถ้าการได้ชบบอยแบนด์อย่างอีธานไม่ใช่แค่เรื่องเพื่อฝัน
ของไอ้เวียงละก็ ฉันว่ามันนั่นแหละพร้อมฉีกสัญญาคนแรก” ผู้จัดการส่วนตัว
ของพระเอกตั้งขอวิเคราะห์บ้าง

“เล่นงานฉันทำไมเนี่ย ตัวเองเหอะ ระวังไว้”

“นูชมันจะเอาเวลาที่ไหน トラบไตที่ยังเป็นทาสีตามาส์นั่นอยู่ ก็คงไม่แพ้
เกมนี้ง่าย ๆ หรอก” สุดที่รักชี้ให้เห็น

“ส่วนแกก็เรื่องมากของแกเอง หมดยุคสัญญาแล้วก็ยังโสดต่อไปนั่นแหละ
เชื่อนั่น” เวฬุรีปิดประเด็นอย่างถูกแฉยิ่งกว่า

“ก็คนมันสวย เลือกได้ ทำไม อิจฉาเหรอ-อ-อ...”

อย่างสุดที่รักมักล่อยหน้าล่อยตาพูดอยู่ได้ไม่นานนัก เนื่องจากความ
น่าหมั่นไส้แบบฉบับคุณนายสุดมันใจอันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัวผลัดดันให้
เพื่อนๆ พร้อมใจกันรุมเล่นงาน จนบางครั้งเจ้าตัวก็แทบทรงตัวไม่อยู่

“อิจฉาคนจะมีแฟนชกมกนะเหรอ” ชมพูนุชเริ่ม

“คุณนายวิศวกรไซต์งานชัวร์” เวฬุรีซ้ำ

“ไม่เอา”

“ฉันว่าที่รักอาจจะเจอเนื้อคู่แล้วโดยไม่รู้ตัวก็ได้นะ บนโต๊ะอาหารเที่ยงวันนี้”
แล้วเวียงลดาที่ราวกับช่วยตอกหมุดฝังเข้ากลางใจ จนคนโดนรุมถึงกับตาโต

สามสาวหัวเราะประสานกันอย่างลงตัวอีกครั้ง ซึ่งชัดหูสุดที่รักเป็นที่สุด!

สถานีรถไฟฟ้าในตอนเช้าตรู่ไม่ได้คลาคล่ำไปด้วยผู้คนเหมือนช่วงเวลาอื่นๆ ซึ่งชมพูนุชชอบแบบนี้ เธอใช้บริการรถไฟฟ้าแทนการขับรถยนต์ส่วนตัวนับครั้งไม่ถ้วน เพื่อมาพบเจ้านายหนุ่มที่คอนโดมิเนียมสุดหรูย่านใจกลางเมืองของเขา มันประหยัด รวดเร็ว และสะดวก เหมาะสำหรับการเดินทางในบางช่วงเวลา อย่างเช่นเวลานี้

ยามรักษาความปลอดภัยหน้าคอนโดมิเนียมและพนักงานต้อนรับส่วนกลางจดจำชมพูนุชได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเธอเข้าออกคอนโดแห่งนี้บ่อยราวกับเป็นที่พักอาศัยของตัวเอง ทั้งยังเป็นผู้รับผิดชอบการติดต่อชำระค่าส่วนกลาง แจ้างซ่อมน้ำ ไฟ ท่อ เครื่องปรับอากาศ เป็นเจ้าของชื่อที่ระบุไว้สำหรับผู้ติดต่องานของจอมเดช ชนิดที่ว่าถ้าลายเซ็นในสัญญาซื้อขายและเจ้าของเงินค่าห้องสุดหรูนี้ไม่ใช่จอมเดชละก็ หลายคนคงนึกว่าห้องสุดหรูแห่งนี้เป็นของชมพูนุชโดยสมบูรณ์

“คุณหนู อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ เมื่อวานหนูไม่ได้แวะเข้ามา มีข้อความหรืออะไรฝากถึงคุณมาบ้างไหมคะ” ชมพูนุชต้องแฉะถามที่เคาน์เตอร์พนักงานต้อนรับประจำตึกก่อนด้วยความเคยชิน หากมีใครมาติดต่อขอพบจอมเดช ฝากของให้ หรือแม้แต่มาสตูดิโอของเธอ ชมพูนุชต้องทราบดีเป็นคนแรก

เมื่อพนักงานสาวตอบว่าไม่มี ชมพูนุชจึงพยักหน้า ยิ้มให้ทั้งท้าย และก้าวขึ้นลิฟต์ตัวที่ใกล้ที่สุด

เมื่อขึ้นไปถึง ชมพูนุชก็พบว่าห้องชุดของจอมเดชมืดและเงียบราวกับ

ไม่มีผู้อยู่อาศัย แต่ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศที่ปะทะผิวกายจนทำให้ชมพูนุช ห่อไหล่บ่อยๆ เป็นเครื่องยืนยันว่าเจ้าของห้องยังอยู่ในห้อง แคดดิ้งผ้ามา่านเปิดจนมิด หน้าต่างและประตูระเบียงกระจกใสตามความเคยชินเหมือนทุกที จอมเดชกำลังหลับลึกอยู่ภายในห้องนอนอย่างแน่นอน

ชมพูนุชกดสวิทช์ไฟ วางคีย์การ์ดและกระเป๋าสะพายลงบนชั้นวางใกล้ๆ ถอดรองเท้าแคชชัวร์แล้วเปลี่ยนมาสวมสลีปเปอร์แทน หญิงสาวมองสำรวจความเรียบร้อยของห้องชุดเป็นอันดับแรก ยิ้มน้อยๆ เมื่อพบว่าทุกอย่างปกติดี เธอเปิดม่านข้างนอก ฟ่ำแสงแล้ว แต่ชมพูนุชตัดสินใจว่าจะให้จอมเดชได้นอนต่ออีกสักนิดแล้วค่อยปลุก เนื่องจากตารางงานวันนี้ของเขาเริ่มตอนสิบโมงเช้า ยังมีเวลาเหลือเพื่อ สามารถรับประทานมื้อเช้าที่ห้องก่อนได้ด้วยซ้ำ ร่างเล็กบางในชุดกระโปรงจึงตั้งใจเดินผ่านประตูไม้สักลายบานใหญ่โดยไม่เหลียวมอง แต่จังหวะนั้น ประตูบานใหญ่กลับกระชากเปิดออก ทำเอาคนขวัญอ่อนสะดุดแข่งขาตัวเอง ล้มก้นจ้ำม่ำ แล้วร้องอุทาน

“ว้าย! เก๊ย...” มือเรียวยาวปิดปากตัวเอง หน้าซีดใจหายเมื่อพบว่าไม่ทัน...

เธอหลุดอุทานถึงสัตว์เลื้อยคลานนำโชคต่อหน้าเจ้านายเต็มสองหูไปแล้ว

ดวงตาเรียวยเล็กค่อยๆ ไล่สายตาขึ้นไปตั้งแต่เท้าเปล่าที่ไพล่พันทางเกงนอน ขายาว มองผ่านเงาร่างทะมีนวุบเดียวถึงแนวกรามที่ขบกันจนเห็นเป็นสันชัด ได้ยินเสียงผ่อนลมหายใจพอดิบพอดิในตอนที่ดวงตาคู่คมตัวดลงมองมาอย่าง หงุดหงิด

“ตกใจมากนักรหรือไง” เสียงทุ้มแหบแบบคนเพิ่งตื่นนอนถามเอาเรื่อง

ชมพูนุชพยักหน้าตอบ แต่กลับพบว่าสายตาของเขาฉายความไม่พอใจ มากขึ้นกว่าเดิม

“นุช...นุชหมายถึงขอโทษนะค่ะ” ชมพูนุชรีบกล่าวแก้ ปกติเธอเป็นคน สุภาพมากๆ เขาก็รู้...

จอมเดชพยักหน้าสงๆ ขึ้นก็ยกเอาเรื่องเอาราว แค่นี้เขาก็ปวดหัวจะแยะ อยู่แล้ว

“ไปซงกาแฟมาไป” ชายหนุ่มเลิกสนใจผู้จัดการสาว เดินไปทิ้งตัวนั่งที่โซฟา

กลางห้องแทน

ชมพูนุชจึงรีบลุกไปทำตามคำสั่ง เนื่องจากกฎในการทำงานกับจอมเดช ข้อหนึ่งก็คือ อย่าขัดคำสั่งเขา ซึ่งจะว่าง่ายมันก็แสนง่าย แต่จะว่ายากมันก็... กลอกตาสิบลบ

หญิงสาวพึงสะโพกกับเคาน์เตอร์ทำครัว อ้าปากหาหวอดระหว่างรอเครื่องต้มกาแฟทำงานอัตโนมัติ เมื่อเข้าชมพูนุชตื่นตั้งแต่ตีสี่ นอนไปแค่สามชั่วโมงกว่า ๆ ก็ต้องรีบร้อนออกมาจากคอนโดมิเนียมของเวฟรี่เช้าตรู่ ด้วยกลัวว่าจะมาไม่ทันจอมเดชตื่นนอน เขาไม่ชอบตื่นมาแล้วไม่พบเธอ แต่อย่า...อย่าได้คิดว่ามันคือเรื่องโรแมนติกอะไรพรรคั้นเลยนะ นายท่านจะไม่สบอารมณ์ ถ้ามองหาคนรองมือรองเท้าไม่เจอต่างหาก

และเหตุผลอีกประการ ‘ถ้าวันไหนมีงานเช้า หน้าทีของเธอคือปลุกฉันเข้าใจตรงกันตามนี้นะ’ จอมเดชไม่ชอบตั้งนาฬิกาปลุก เขาเกลียดเสียงของมัน ชมพูนุชเคยแนะนำให้ตั้งค่าเสียงเป็นเสียงเพลงคลาสสิก เพลงบรรเลง หรืออะไรก็ได้ที่เขาพอใจแล้ว แต่คนอย่างจอมเดชก็แค่ทำตามความพอใจเดิมของเขาด้วยการตอบปิดเสียงดังฟังชัดว่า ‘ไม่’

ชมพูนุชเคยเกือบหลุดปากเสนอว่า เขาควรตั้งเสียงปลุกเป็นเสียงของเธอให้รู้แล้วรู้รอดไป

แต่นั้นแหละ...เธอไม่กล้า ฉะนั้นนายว่าอย่างไรก็ต้องว่าตามนั้น ในเมื่อสิ่งที่ชมพูนุชห่วงหาแหยงกว่าอะไรในชีวิตคือเงินเดือนที่รับจากเขา

ด้วยเหตุนี้ ‘แจ่ว’ อย่างเธอจึงต้องทนทำงานเป็นเบ็สารพัดประโยชน์รับใช้คุณชายสืบไป

แล้วลงความเห็นในใจเอาว่าจอมเดชนะโรคจิต...

จะว่าไปแล้วตำแหน่งงานของชมพูนุชเรียกให้ถูกว่า ‘คนดูแล’ เรื่องส่วนตัวของจอมเดชจะเหมาะกว่า ชมพูนุชเป็นผู้จัดการส่วนตัวใกล้ชิด คอยตามประกบประคบประหงม ดูแลให้จอมเดชมีแก้ไขไปทำงานตามตารางงานและได้รับความพึงพอใจสูงสุดในชีวิตประจำวัน เป็นกันชนแรกที่คอยฟาดฟันปัญหาเฉพาะหน้าให้เขา เปรียบประหนึ่งเลขานุการส่วนตัวที่ต้องทำทุกอย่าง ตั้งแต่คอยรับใช้

ไปจนถึงสกรีนเสื้อผ้าหน้าผม ตลอดจนคนที่จะเข้าหาพระเอกหนุ่มตามคำบัญชาของ ‘กุนชือ’ ตัวจริงของจอมเดชอีกที

แน่นอนว่าคนที่ไม่เจนนัดนักในโลกมาอย่างชมพูชุนไม่มีทางเป็นผู้จัดการดารามือป็นได้ เธอได้งานนี้หลังจากที่จอมเดชตั้งเป็นพลุแตกแล้ว เขามีบริษัทยักษ์ใหญ่ต้นสังกัดคอยหนุนหลังให้อยู่แล้ว และมีทีมพีอาร์มืออาชีพคอยดูแลเรื่องภาพลักษณ์ พี่เลี้ยงส่วนตัวอย่างชมพูชุนก็แค่ตามรับใช้เจ้านายต้อยๆ ไป

งานสบาย รายได้เยอะ

“กาแพ่ได้แล้วคะ” ชมพูชุนวางถ้วยกาแพ่บนโต๊ะใกล้ๆ มือจอมเดช แล้วก็ต้องย่นคิ้วน้อยๆ เมื่อมองไปยังคนที่เอนหลังเหยียดขาและใช้มือคลึงขมับของตัวเองไม่หยุด “คุณปวดหัวหรือคะ”

จอมเดชยังคงไม่ลืมตา แต่ยื่นมือมาควานหาถ้วยกาแพ่
เดี๋ยวก็ได้ลวกมือ...

ชมพูชุนจึงคว้ามือเขามาแตะหูถ้วยกาแพ่ให้เอง

ร่างสูงยื่นตัวขึ้นตรงๆ จรดขอบถ้วยกาแพ่กับริมฝีปาก จิบไปอีกหนึ่งแล้ววางถ้วยลงที่เดิม

“รู้ว่าดื่มเยอะแล้วปวดหัว คุณก็ยังดื่ม”

เรื่องบางเรื่องก็อยู่ในขอบเขตที่เธอป็นได้ จอมเดชจึงแคร์รับฟังเงิบๆ

เธอรู้ว่าเมื่อคืนจอมเดชดื่มแอลกอฮอล์ เพราะเห็นขวดเหล้าราคาแพงและแก้วเปล่าวางทิ้งไว้ที่เคาน์เตอร์ทำครัว พร่องไปครึ่งขวด...ให้มันได้อย่างนี้วันนี้มีงานแท้ๆ ยังดีที่พระเอกหนุ่มค่อนข้างรักความเป็นส่วนตัวและไม่ชอบเหยียดกลางคืน ชมพูชุนจึงไม่ต้องหนักใจกับการวิ่งไล่จับคนเมา

“เมื่อคืนพ่อฉันเรียกไปหา”

“มีเรื่องอะไรหรือคะ” เมื่อวานตอนแยกจากกันจอมเดชยังดีๆ ส่วนงานก็ไม่มีปัญหา

“ก็ทะเลาะกันเหมือนเดิม นูชมานั่งใกล้ๆ ซิ”

จอมเดชตอบราวกับว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ เขากวักมือเรียกอีกต่างหาก ชมพูชุนย้ายจากโซฟาฝั่งตรงข้ามมานั่งข้างๆ จอมเดช แล้วเขาก็เอนตัวลงหนุนตัก

ตามเคย เล่นเอาหญิงสาวหลุ่ดยี้ม จอมเดชโหดดลูก...เขาทำตัวราวกับหนุ่มน้อย
อ่อนแม่ ทั้งที่ปีนี้ก็อายุสามสิบสี่ขวบแล้วแท้ๆ

หญิงสาวตะตะกอดข้างขมับจอมเดช และเริ่มต้นนัดคลั่งซ้ำๆ ทำงาน
กับเขามาตั้งสามปี ถึงได้รู้ใจอย่างนี้

เจียบกันไปราวสิบนาที ชมพูนุชสำรวจใบหน้าหล่อเหลาของคอนบนटक
เพลินๆ จอมเดชหน้าหวาน ริมฝีปากแดงธรรมชาติอย่างคนผิวขาว จมูกโด่งแต่
ไม่ใหญ่เทอะทะ คงจะมีแต่คิ้วเข้มพาดหนาเหนือнынตามคิ้วที่ทำให้ภาพรวมของ
ใบหน้านี้หล่อเหลาสมบูรณ์แบบแทนคำว่าสวยหวาน ประกอบกับรูปร่างสูงใหญ่
ราวกับหนุ่มฝรั่งและบุคลิกขริ่มๆ จอมเดชเป็นผู้ชายแมนๆที่ไม่เคยโดนล้อ
เล่นข่าวกังกาง แรกๆชมพูนุชก็เคยลอบสังเกตเอาเองตามประสาผู้หญิงที่สงสัย
แต่พอถูกจับได้ และถูกเขามองด่า เอ๊ย มองดูอย่างเอาเรื่องเป็นวันๆ เธอจึงไม่
ข้องใจอีก

หญิงสาวขมวดคิ้วน้อยๆ เมื่อเห็นรอยแผลเป็นนูนยาวราวนิ้วครึ่งรูปตะขาบ
ใต้ไทรผมของพระเอกหนุ่ม มันเป็นสิ่งเดียวที่ไม่เข้ากับคุณสมบัติแบบทั้งหมด
บนใบหน้าเขา แต่รอยแผลเป็นนี้ก็ไม่ใช่ที่สังเกตนัก เนื่องจากจอมเดชไม่เคย
หันผมสั้นกุดทรงที่เรียกว่าสกินเฮดลั๊กที จอมเดชไม่เคยเอ่ยถึงมัน ทุกครั้งที่
นัดขมับให้เขาแล้วตะโคนมันเข้า ชมพูนุชอยากถามใจจะขาดว่าเขาได้รอยแผล
น่าเกลียดมาได้อย่างไร แต่ในเมื่อเขาไม่เอ่ยถึงมัน นั่นก็หมายความว่าเขา
ไม่ต้องการให้ถามเช่นกัน

“คุณย่าเข้าซื้อเรื่องดูตัวไม่เล็ก” ชายหนุ่มเปรยขึ้นเรียบๆ ชมพูนุชชะงักมือ
เธอดคิดว่าเขาหลับไปแล้วเสียอีก

“ก็คุณมาส์แก่ปูนนี้แล้วไม่มีแฟนนี่” ปากว่าไป ปลายนิ้วหัวแม่มือก็จรด
กลับลงไปนวดต่อ

“นุช”

จ๋า ไม่ลืมตาก็ได้...

ชมพูนุชเม้มปากลอบขำคิกคักไปตามเรื่อง จนเห็นว่าเขาไม่ยอมเล่าต่อจึง
เปิดปากพูด

“ถ้ามันทำให้คุณทะเลาะกับคุณพ่อคุณแล้วพานเครียด ก็ลองไปสักครั้งสิคะ ไปแล้วท่านก็คงไม่เข้าซี้่อีก”

จอมเดชหงุดหงิดกับเรื่องนี้มาพักใหญ่ ครอบครัวของเขา โดยเฉพาะคุณย่าของเขาเป็นคนหัวเก่า ท่านไม่ปลื้มวงการบันเทิง ยิ่งกว่าไม่ปลื้มที่หลานชายคนเดียวมาทำงานในสายงานนี้ ชมพูนุชทราบมาว่า แรกๆที่เขาเข้าวงการก็ทะเลาะกันเสียจนบ้านแทบแตก ชายหนุ่มระเห็จออกมาอยู่ที่พักบริษัทและไม่กลับบ้านอีก พอผ่านไปสองสามปี พอเห็นว่าจอมเดชยังไม่ละความตั้งใจ ท่านก็สนใจจะขัดขวาง แต่จอมเดชก็ไม่กลับไปอยู่บ้านอยู่ดี เพียงแต่กลับไปพบ ไปกินข้าวที่บ้านบ้างเป็นครั้งคราว

จอมเดชอยู่ในวงการบันเทิงมาร่วมสิบปี โต้งตั้งเป็นที่นิยม คนรู้จักทั่วประเทศ เป็นซูเปอร์สตาร์ภาพลักษณ์ดีที่กระแสไม่ตกมาจนทุกวันนี้ แสดงละครเรื่องไหนก็ดังเปรี้ยงปร้าง นอกจากนี้ยังมีข่าวกับดารานางแบบสาวไม่ขาด ร้อนถึงคุณย่าที่กลัวหนักหนาว่าจอมเดชจะคว่ำสาเกไม่ไ้ได้ตั้งใจเข้าบ้านอยู่แล้ว ท่านให้คนตามสืบตามกีดกันผู้หญิงออกจากชีวิตหลานชายมาหลายปี พักหลังมานี้จึงคิดตัดปัญหา พยายามจัดหาผู้หญิงที่คิดว่าเหมาะสมให้เองเสียเลย

“ยอมครั้งหนึ่งก็ยิ่งได้ใจ”

นี่ก็ดื้อหัวแข็งเสมอต้นเสมอปลาย...

ชมพูนุชหัวเราะ ที่จริงแล้วจอมเดชไม่ใช่คนเปิดเผยชอบเล่าเรื่องส่วนตัว แต่เพราะสนิทกันมาระดับหนึ่งเขาจึงเล่าให้ชมพูนุชฟังหลายเรื่อง คงคิดว่าเห็นหน้ากันทุกวัน เธอเองก็จำเป็นต้องรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเขาบ้างอยู่แล้ว อะไรรอยากเล่าก็เล่า อยากบ่นก็บ่นให้ฟัง

“แล้วคุณมาส์จะทำยังไงละคะ หรือหาแฟนสักคนเลยดีไหม” เธอก็เฝ้าเล่นๆไปอย่างนั้นเอง จอมเดชยอมคบใครง่ายๆที่ไหน

“แล้วทำไมฉันต้องมีแฟนเพื่อเอาใจใครด้วยล่ะ ไร้สาระ”

ว่าแล้ว...ด่ากันซัดๆ ชมพูนุชมองค้อน รีบปรับสีหน้าแทบไม่ทันเมื่อจู่ๆดวงตาดำสนิทคุณั้นก็ลึมขึ้น

“มองหน้าทำไมคะ”

จอมเดชลืมตาขึ้นก็จ้องเอาๆ

“รู้ใหม่ บางทีถ้าเธอสวยกว่านี้สักนิด ฉันจะจีบเธอ”

หญิงสาวอ้าปากค้าง เบิกตาเรียวยิ้มมองรอยยิ้มมุมปากมีเสน่ห์อย่างระวาง

“ทำตาสองชั้นให้เอาใหม่ โอ๊ย! นุช”

ชมพูนุชตบเข้าข้างขมับเขา ไม่แรงมาก แต่ก็ไม่เบานัก จอมเดชตั้งตัวลุกขึ้นหนีฝ่ามือหนักของผู้จัดการส่วนตัว มองร่างเล็กๆ เปลี่ยนมาทำเอาอย่างขบขัน

“ล้อเล่นกับนุชอย่างนี้หายปวดหัวแล้วใช่ไหมคะ”

จอมเดชหัวเราะ

“ใจเต้นเธอ”

เฮอะ!

ชมพูนุชคิ้วกระตุก แต่เธอต้องใจเย็นก่อน เย็น...ใจเย็นเข้าไว้...มันเป็นวิธีที่ได้ผลที่สุดในการรับมือจอมเดชเวลาเขานึกครีมนอยากทวนประสาทเธอเพื่อความบันเทิงขึ้นมา ชอบใช้ชมพูนุชเป็นเครื่องมือเพื่อให้ตัวเองอารมณ์ดีเหลือเกิน

ระหว่างเธอกับจอมเดชนั้นไม่มีอะไรในกอกอหญา แต่ว่า...มาล้อเรื่องตลกขี้ตลกของคนอื่นนี้ให้อภัยกันไม่ได้นะ บอกไม่รู้จักจำ

“ถ้าไม่ปวดหัวแล้ว ดื่มน้ำให้หมดถ้วยแล้วลุกไปอาบน้ำเลยล่ะ คุณหมอมะเข็ญ”

นายแพทย์จอมเดช คชากร...

นอกจากอาชีพนักแสดง จอมเดชยังเป็นศัลยแพทย์ตกแต่ง เขาเป็นทายาทของหนึ่งในศัลยแพทย์มือทองของเมืองไทย อดีตนายกสมาคมศัลยกรรมตกแต่งใบหน้าแห่งประเทศไทย นายแพทย์สิทธิเดช คชากร พ่อของเขาเป็นเจ้าของศูนย์ศัลยกรรมตกแต่งความงาม SAI (Sithidech Aesthetic Institute) สถานพยาบาลด้านความงามที่ครบครัน ทันสมัย โดดดัง และเป็นที่ยอมรับด้วยผลลัพธ์อันน่าทึ่ง เสกเทพบุตร นางฟ้ามานับร้อยนับพันคน ดาราหน้าตาสวยหล่อระดับท็อปหลายๆคนในวงการล้วนเคยมาเดินเล่นนั่งเล่นในศูนย์เอสเอไอกันทั้งนั้น

ในหนึ่งสัปดาห์ของชายหนุ่มจึงอุทิศเวลาให้กับอาชีพตามใบอนุญาติ

ประกอบวิชาชีพของเขาสามวัน ได้แก่ ทำงานที่โรงพยาบาลรัฐหนึ่งวัน อีกสองวัน
ช่วยงานพ่อของเขาที่ศูนย์คัดลอกกรรม เป็นหนึ่งในทีมคัดลอกแพทย์ของเอสเอไอ
จอมเดชถ่ายละครในวันพฤหัสบดีและวันศุกร์ เสาร์-อาทิตย์รับงานอีเวนต์บ้าง
ถ่ายแบบบ้าง ทำงานหนักตลอดทั้งปี ตลอดสามปีที่ชมพูนุชถือตารางงานของ
จอมเดช เธอเรียกมันว่าตารางงานของเครื่องจักรมีชีวิต แม้ว่าจอมเดชจะรับ
งานละครแค่ปีละหนึ่งถึงสองเรื่อง แต่ทุกครั้งที่ได้หยุดยาว ชายหนุ่มจะใช้เวลา
เหล่านั้นฝึกฝนอย่างหมอคนอื่นๆ ศึกษาหาความรู้ด้านคัดลอกกรรมตกแต่งเพิ่ม
บินไปอบรมที่ต่างประเทศเป็นครั้งคราว

เพราะอย่างนี้จอมเดชถึงได้ชอบพูดเล่นอยู่เรื่อยว่าเขาอยากปรับแต่งหน้าตา
ให้ชมพูนุชเป็นอย่างนั้นบ้างอย่างนี้บ้าง ล้อเล่นไปเรื่อยๆว่าหน้าจืด ๆ อย่างเธอ
ทำอะไรได้อีกเยอะ น่าสนุก สวาทหมวยได้แต่ร้องกับตัวเองในใจว่าเธอเกลียด
เขาจริงๆ

“เดี๋ยวระหว่างคุณพิตติง นุชจะแวะไปหาเจี๊พ้อที่บริษัทนะคะ” ชมพูนุชบอกเมื่อ
ต่างคนต่างลงจากรถตู้ส่วนตัวของเขาใต้ตึกสถานีโทรทัศน์ วันนี้จอมเดชต้องเข้ามา
พิตติงเสื้อผ้าหน้าผมสำหรับรับบทบาทในละครเรื่องใหม่ที่จะเปิดกล้องในอีกไม่นาน

“แค่สองชอย” เธอชูนิ้ว บริษัทต้นสังกัดของจอมเดชอยู่ห่างจากสถานี
โทรทัศน์แห่งนี้ไม่กี่กิโลเมตร เดินไปก็ถึง เขาจะได้ไม่หาเรื่องห้าม

“จะไปฟ้องอะไรอีกล่ะ”

ชมพูนุชแอบยิ้มจมูกอย่างหมั่นไส้ขณะเดินตามหลังเขาเข้าไปในลิฟต์ *ขอบ
กระแนะกระแหน...*

ใครจะเชื่อว่ามันเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบเสียด้วย แคววินาทีเดียว
หลังจากที่ประตูลิฟต์ปิดลง ร่างสูงใหญ่ของยักษ์ปักหลั่นก็หันมากอดตันเธอ
จนต้องถอยกรูดเข้ามามุมลิฟต์

“คุณมาส์เล่นอะไรคะ”

“ไม่มีเรื่องอะไรไม่ดีใช่ไหม”

“ไม่มี” ชมพูนุชตอบไปก่อน ต่อให้มีตอนนี้ก็ต้องบอกว่าไม่มีแหละน่า

“ห้ามบอกพี่ปวรเรื่องคุณย่า”

ปวร หรือเจี๊โป คือหนึ่งในผู้ถือหุ้นของบริษัท เป็นบอสใหญ่ของเหล่าพีอาร์ และยังเป็นคนนั้นจอมเดชมากับมือ เขาเปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่ จอมเดชจึงเคารพเชื่อฟังเขามากเป็นพิเศษ (แต่บางครั้งก็ไม่เชื่อฟังเท่าไรเหมือนกันนั่นแหละ) ปวรเป็นนายเก่า เนื่องจากเขาถอดเรือออกจากตำแหน่งผู้ช่วยของเขา และชี้มาให้จอมเดชเลือกเธอมาเป็นผู้จัดการส่วนตัว ชมพูนุชถือว่านั่นคือความไว้วางใจขั้นสูง เธอคิดว่าอย่างนั้นนะ...

“หนูชู้แล้วค่ะ คุณเคยห้ามแล้ว”

จอมเดชทำเอว นิ่งไปเหมือนกำลังคิดเรื่องที่จะพูดต่อ

“โอ้รายการที่ขอไปถ่ายสัปดาห์ตอนฉันทำงานที่ศูนย์ บอกพี่ปวรให้ปฏิเสธไปได้เลยนะ ทะเลาะกับพ่อละ”

“อ๊า” ชมพูนุชร้อง “แต่รายการนี้เรตติ้งดีมากเลยนะคะ รับรองว่าตอนของคุณมาร์ยังไม่ต้องพูดถึง”

รายการวาไรตี้ของไฮโซพีปากล้าชื่อดังติดต่องขอทำสัปดาห์ ‘เบื้องหลังชีวิตพระเอก’ ในบทบาทคล้ายแพทย์หนุ่มของจอมเดชมาตั้งแต่ต้นปี ชมพูนุชขุดสำห้กล่อมแล้วกล่อมอีกอยู่เป็นเดือนๆกว่าจอมเดชจะตกลงใจเอาด้วย

โหงมยากเล็กน้อยๆละคะ ไม่ยุติธรรมสุดๆ...

ชายหนุ่มยกไหล่ทำนอง *ช่วยไม่ได้* หัวเราะในลำคอด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้ และทันทีที่ได้ยินเสียงประตูลิฟต์เปิดเขาก็หมุนตัวก้าวออกไปก่อนอย่างมั่นใจว่า ชมพูนุชต้องเดินตามมาแน่ๆ

ซึ่งมันก็นั่นนอนอยู่แล้ว...

ชมพูนุชกลอกตาไปด้วยระหว่างทาง ค้อมศีรษะ ยกมือไหว้ ทักทายทีมงานพนักงาน คนรู้จักคนนั้นคนนี่ไปพร้อมกับออกปากขอร้องเจ้านาย

“คุณมาร์อย่ายกเลิกเลย เชื้อหนูชอะนะ แฟนๆคุณเขายากรู้กันทั้งนั้นว่า พี่หอมมาร์ตอนอยู่ต่อหน้าคนใช้นะเป็นยังไง”

“รายการไม่มีวันได้รับอนุญาตให้ถ่ายตอนฉันทำงานจริงๆอยู่แล้ว”

“แต่อย่างน้อยก็ถ่ายตอนคุณเดินไปเดินมาในชุดผ้าตัดได้นี่นา แล้วยังได้

ช่วยประชาสัมพันธ์ศูนย์เอสเอไอให้พ่อคุณอีกแรงด้วยนะคะ”

จอมเดชหมุนตัวกลับมาจะทันหันจนชมพูชเกือบยั้งผีเท้าไว้ไม่ทัน

“ตกลงเธอเห็นแก่ประโยชน์ของฉันหรือประโยชน์ของพ่อฉันกันแน่”

“ก็...ทั้งคู่”

“ลืมไปได้เลย”

“โอ้ คุณมาร์” ชมพูชอยากจจะร้องไห้ ดูซินั่น ปุบปับหันหลังกลับไปเดินต่อแล้ว เอาแต่ใจชะมัด

ท้ายที่สุดแล้วชมพูชก็ต้องยอมแพ้แล้วเดินตามไปส่งเขาที่สตูดิโอเจียบ ๆ เธอทำงานไม่สำเร็จอีกแล้วหรือนี้...

ชมพูชอยู่เป็นเพื่อนจอมเดชราว ๆ สิบห้านาทีแล้วจึงขอตัวออกมาอย่างที่ตั้งใจ เธอเดินไปยังบริษัท นึกถึงคำสั่งสุดท้ายที่เจ้านายหนุ่มมอบให้ก่อนทิ้งเขาไว้ท่ามกลางทีมงานในสตูดิโอไปด้วย

‘กลับมาที่ก่อนบ่ายโมงนะ’

‘รับทราบค่ะ’

‘จงโตะร้านติ่มซำตรงหัวมุมถนนไว้ด้วยนะ บ่ายสองไปกินข้าวกัน’

‘ให้ชวนเจ๊ปอมาด้วยไหมคะ’

‘ตามใจ ถ้ามาได้ก็มา’

จอมเดชตั้งใจจะทำงานให้เสร็จภายในบ่ายสองโมงตรง ชมพูชจึงวางกล่องอาหารบรรจุแซนด์วิชแฮมที่เธอทำเมื่อเช้าไว้ให้เขากินรองท้อง เธอตัดสินใจถูกแล้วที่ท่ามาเผื่อ

วันนี้มันเป็นวันแย่ ๆ หรือยังไงนะ...หรือเป็นวันโง่ ๆ ?

ชมพูชนึกตาหนี่ตัวเองที่ไม่ได้โทร. หรือส่งข้อความบอกปวรล่วงหน้าว่าจะแวะเข้ามาหาที่บริษัท จึงไม่รู้ว่าเขาเข้าประชุมประจำเดือนตั้งแต่เช้า และทำท่าว่าจะยาวไปจนถึงเที่ยง หญิงสาวยิ้มให้ผู้ช่วยคนใหม่ของปวรแล้วกลับออกมา

ชมพูชแวะเข้าร้านกาแฟแถว ๆ บริษัทเพื่อซื้อกาแฟเติมเติมความสดชื่นให้ตัวเองสักแก้ว และยังซื้อไปฝากจอมเดชด้วย หญิงสาวนั่งลงเปิดดูห้องแชตกลุ่ม

ที่แจ่งเตื่อนข้อความจากเวียงลดาาระหว่างรอเครื่องตีม เวียงลดาถึงสนามบินแล้ว จึงส่งสติ๊กเกอร์รูปโบกมือลามาให้ ชมพูนุชจึงส่งสติ๊กเกอร์กลับเพื่อบอกให้เพื่อนสาว เดินทางปลอดภัย

จากนั้นโทรศัพท์ของเธอก็สั้นเพราะมีสายเรียกเข้า ที่แรกชมพูนุชคิดว่า เวียงลดาโทร.เข้ามาคุยเล่นระหว่างรอขึ้นเครื่องเหมือนทุกที แต่ชื่อที่แสดงบน หน้าจอกลับเป็นคนที่ทำให้เธอต้องขมวดคิ้ว

“สวีสวีคะ คุณย่า”

เป็นสายจากคุณพราว คุณย่าของจอมเดช...

“นุชว่างคุยกับย่าสักห้านาทีไหม”

คุณพราวเคยโทร.หาชมพูนุชมาก่อน ท่านจะโทร.ถึงเธอในกรณีที่จอมเดช ไม่ยอมรับสายจากท่าน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ดูเหมือนว่าคุณพราวตั้งใจโทร.หาเธอ โดยตรง

“ได้ค่ะ นานกว่านั้นก็ได้อ คุณย่ามีอะไรให้หนูรับใช้คะ”

“รับขงรับใช้อะไรกันแม่คุณ ทุตเสี่ย...ช่วงนี้ตารางงานตามาส์แน่นมากไหม”

ถ้าชมพูนุชไม่ได้ยินจากจอมเดชมาก่อนว่า คุณย่าของเขากำลังวางแผน จับคู่ดูตัวให้เขา เธอคงโพล่งตอบไปตามตรงว่า ช่วงนี้จอมเดชสลดงานทั้งเป็น ว่าเล่นด้วยซ้ำ ชมพูนุชกำลังขจัดใจเรื่องนี้อยู่เสีย ทำให้จะไม่มีเวลา สองสัปดาห์ ข้างหน้านี้เขามีวันหยุดสัปดาห์ละหนึ่งวัน รับงานเพิ่มที่ศูนย์เอสเอไอได้สบาย

“งานคุณมาส์ช่วงนี้ก็เหมือนเดิมคะ คุณย่ามีอะไรี่เปล่าคะ”

“ไม่ว่างบ้างสักวันเลยหรือไง แฮ่ หรือย่าคงต้องไปดักพ่อตัวดีที่ศูนย์ เองเอง”

ชมพูนุชเม้มปาก เธอโกหกผู้ใหญ่คำโตไปแล้ว

“นุชพอจะช่วยอะไรได้บ้างไหมคะ” ยายนุชเอ๊ย ยายคนซีโกหก คุณพราว อโหสิให้นุชเถอะนะคะ...

“อาทิตย์หน้าช่วยพามาส์มากินข้าวเย็นกับย่าสักวันได้ไหม”

ช่วงนี้เนี่ยนะ จอมเดชคงตั้งป้อมหลบหน้าคุณย่าเขาสุด ๆ ไปเลย

“ถ้ามาตั้งแต่บ่ายๆ ได้ก็ยิ่งดี ย่าจะได้สั่งให้คนอบขนมไว้รอ”

“เอ่อ...”

“ถ้าผู้ชายรูปได้ว่าเป็นวันไหนก็โทร.บอกอย่าลวงหน้าสักวันสองวันนะ”

“คะ” ชมพูนุชรับคำอย่างเสียไม่ได้ “ผู้ชายจะพยายามคะ”

“ขอบใจนะ ยาก็หวังพึ่งพานุชนี่ละ”

คุณพราวจะทำให้ผู้ชายตกงานสิคะไม่ว่า ชมพูนุชพูดจึงมำแล้วแสร้งหัวเราะอย่างน่ารัก คุณพราวถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเธอต่อเล็กน้อย ก่อนวางสายไป

ชมพูนุชเก็บโทรศัพท์ลงในกระเป๋าสะพายใบเล็ก จิบกาแฟอุ่นๆในแก้วของเธอแล้วหลับตาลง คงจะดีไม่น้อยถ้าเธอได้นั่งจิบกาแฟเพลินๆอยู่ที่นี้พร้อมหนังสือนิยายดี ๆ สักเล่ม ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องตื่นรนทำงานยุ่งเพื่อแลกกับค่าครองชีพอย่างที่คนกรุงส่วนใหญ่ต้องทำกัน นึกถึงที่ไร่ก็อิจฉาเวียงလာขึ้นมาทุกที ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มโดยไม่รู้ตัว

‘แกไม่รู้อะไร ทำงานแบบฉันต้องเข้มงวดกับตัวเอง เหมือนจะสบายๆ แต่ฉันก็ต้องมีวินัยนะะะ นี่เคยลองมาแล้ว ซี้เกียจมาก ๆ จนตั้งค์หมด ไม่มีเงินสักบาทเลย พวกแกคิดดู แคะจะซื้อน้ำเต้าหู้หน้าปากซอยฉันยังต้องขอเงินแม่ ทำหน้าไม่ถูกเลย คิดถึงที่ไร่ก็ขนหัวลุกทุกที’

แต่ละคนก็มีเส้นทางเป็นของตัวเอง ชมพูนุชเองก็โชคดีแค่ไหนแล้วที่ไม่ต้องตอกบัตรเข้างานเลิกงานสัปดาห์ละห้าวันแบบมนุษย์เงินเดือนคนอื่น ทำงานเครียดแต่เงินเดือนไม่พอใช้ คิดได้แบบนี้แล้ว ความเอาแต่ใจของจอมเซ็กซี่แทบไม่มีความหมาย เขากลายเป็นเจ้าของชายน้อยๆที่น่ารักของเธอทันที

“นูช นูชเซ่ใหม่”

หญิงสาวลืมหัดขึ้นเพราะเสียงทักที่คั่นหูของผู้ชายคนหนึ่ง กะพริบตาซ้ำหนักๆราวกับต้องการให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้ตามาผิดไป

ผู้ชายร่างโปร่งที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ผิวสีแทน ชมพูนุชยังจำได้ดี รอยยิ้มอบอุ่นและแววตาหลังกรอบแว่นสายตาดูใจดีคู่นั้น

“ณัฐ...”

เธอไม่ได้พบเขามานานแค่ไหนแล้วนะ ณัฐพงษ์...แฟนเก่าที่ทิ้งเธอไปตั้งแต่

สมัยเรียนมหาวิทยาลัยคนนั้น ชายที่เป็นรักแรก และเป็นคนที่หักหลังความ
ไว้วางใจของชมพูช้อย่างเลือดเย็น